

рукојис

Симон СИМОНОВИЋ

СНОВИ НА ОКУПУ

БЛИСКА ВЕЗА

Већ четири дана обилазим лимун
 На стеништу, сав срећан што се
 Успешно опоравља. Минула је зима
 Била општра, с честим мразевима,
 А и напале су га штитасте вапи.
 Заливам га издашњије, не заламам
 Младице, нећу да уобличим крошњу,
 Пресегаљивост ми не дозвољава.
 Суседи му ломе гране с цветовима,
 Јадам се пријатељима, на балкон га
 Никада нисам изнео пре првог маја.
 Шта ме све и откада веже за њега,
 Дуга је прича; једном смо се, усред
 Бела дана, једва живи извукли.
 Ево, ту смо где смо, блиски, ближи
 Него икада, и неважно је хоће ли
 Опет рађати. Уосталом, сећам се,
 Умео је он да роди и да одржи
 Плодове од којих се заврти у глави.

9. 4. 87.

ЛЕТ, ЛЕТ...

По писаћем столу пузила је бубамара,
 Жуте боје с црним пегама, безбрижна.
 Обасјана зрацима из упале лампе.
 Отпио сам гутљај француског коњака,
 И запевао песмицу из дечјих дана:
 »Лет, лет бубамаро, доведи ми госте,
 Пошаљи ми драгу која у другој соби
 Гледа вечерњи дневник, обиђи ми децу,
 Ону одраслу, што шврљају улицама,
 И треће што се меко менкољи у стомаку«.
 Упитао сам се: песмица или бајалица?

Чек да проверим у »Речнику књижевних
Термина«! Залуд. Где је нестала буба?
Принео сам чашу устима и видео је:
На крилима се блажено љуљушкала.
Отворио сам прозор и преврнуо чашу,
Избацио сам утопљеницу наглавачке,
У њен последњи, наш заједнички лет.

14. 4. 87.

»Д-ДУР ДИВЕРТИМЕНТО К. 136«

»Живахно, увесељавајуће, за народ«
— И данас му приговарају учени људи.
Чујем их на једно уво, а у друго
Сливају се звуци с касете — »брзо,
Полагано, врло брзо«. Слушам га често,
У разним расположењима, каткада
Лупкам левим кажипрстом о сто,
А богами деси се и да запеушим.
И вечерас су гудачи свирали звонко,
Управо онако како је сам Моцарт
Волео, како је једном одсвирао
»Ноћну серенаду« младом Бетовену.
»Сувише немирно«, рећи ће овај касније,
Увелико зрео и свој, циљајући
На извођење. Нешто ми ипак говори
Да је и њега походио »Дивертименто К. 136«,
Ваљда Бог зна како кад је био сасвим глув.

1. 5. 87.

МОЛИТВА

Боже, сачувај ме од оних који су,
Колико до данас, увек и у свему
Били у праву, по чијем су ме
Налогу прекјуче саслушавали,
Увртали, давили. Спаси ме од оних
Што већ деценијама харају земљом,
Не хајући за годишња доба
Ни за скори двадесет и први век.
Не дај да се одрже самозвани
Наследници народа и вође партија,
Наско пробирљиви, а у ствари
Јалови, неотесани, осветољубиви.
Избји им мач, распусти тајну службу,
Склони их макар неко време у страну,
Само да се до миле воље надишем,
А после ћу умети и сам, Бого мој.

17. 9. 87

ЛУДА КУЋА

Већ данима, као прикован, бленем
Кроз прозор, у гугутке на оголелом
Дрвету, у тмурне облаке који се
Премештају са севера на југ.
На балконима лепрша опрано рубље,
А десетак дугуљастих антена
Поспешују пријем слике у боји.
Већ данима је овде круг затворен,
Ни макац из собице моје једине
Слободице. »Луде ли куће, мили брате!«
— Грицкам нокте, дрхтим као прут.
»Стисај се, не буди толико глуп,
Шћућури се колико год можеш,
Дремни на плавичастој јасгучници,
И када те на ужету продува
Јесењи ветар, откачи нелагоде
Закували су ти их хиљадити пут.

10. 11. 87.

СНОВИ НА ОКУПУ

Од раног недељног јутра преплићу се
И расплићу шестаноћни породични снови.
Устају буновни, скачући из кревета,
Влажни и боси тумарају по кухињи
(Ко ће пре у купатило?) привицавају се
На заједнички дан. Буде се гладни,
Зајапурени, топли и крмељиви,
Говоре као из бурета; шта би све
Дали да малично одуже баснословне
Пустоловине? После измишљеног ручка,
Деца одлазе на улицу: прво старији син,
Па ћерка, журно, има час из клавира,
А за њима, с главом у облацима, креће
И оно најбрже, треће. Поодавно осећам
Како се ова сложна и разгаљена
Дружина потајно састаје иза првог
Пошка, и баш је брига хоће ли ме
Још неко ноћас уснити или неће?

7. 2. 88.

ЈАГОРЧЕВИНА

Треће је јутро како, чим се пробудим,
Кроз прозорско, сићушним капљицама
Прошарано окно, посматрам двориште.
Близу је април, сунце је још зубато,
Из земље, понегде покривене снегом,
Избијају први листићи јагорчевине.

Знам, кад одем, све ће бити као пре:
Зажугеће се леја, дуж десне стране
Бетонске стазе која води до бунара,
За недељу-две дана, освануће венчићи
Насмејани, чудесно лепо нанизани.

Ретки ће намерници, који обично
Пред ручак с крчагом долазе по воду,
Застати крај њих; док у мојој соби,
У саксији, расађено корење вене.

29. 3. 88.

ЛАЗАРИЧКА

»Ој Лазаре, Лазаре« — ала поскакује
Црноско девојче, витко као врбова
Гранчица. У ноћи је, између петка
И суботе, златокосо момче уснило,
Пре сунша устала, бунарском се водом
Умила, орезане чокоте залила;
Да не би од силне радости промукла,
Сребрно је звонце за појас приденула,
И окићена испред куће долетела.
»Ој Лазаре, Лазаре« — срамежљиво
Намигује најмлађе, румено девојче.
Први пут цвета у нарочитој женској
Скупини, из корпе вади најлепше дарове,
И као невеста босонога израђа:
»Отвори капију, младо момче, да уђе
Лазарица. Ту ли су твоји равни двори,
Ту ли су, још непометени, а где су?«

20. 4. 88.

ТАМО ДАЛЕКО

Ниједно ме место вечерас не држи.
Кренућу на југ, што јужније могу,
Тамо где капље мед и цвета лимун жут.
Ублажићу кашаљ, пробаде у грудима,
Отиснућу се ноћас, у сну ћу прећи пут.
Далеко, у освит зоре, помолиће
Из капије нос дечачић, од четири
Или пет година, и махнуће с осмехом.
Весели, трчаћемо цео дан по дворишту,
Вераћемо се, брати грешње и кајсије,
У сутон заливаћемо баштенско цвеће.
После другог мрака, чим шипшиш развије
Крила, ухватиће ме чврсто за руку,
Лежаћемо заједно и стишати дах.

»Слушај како ствари, једна по једна,
Постају ћутљиве и блиске нам као прах,
Хајде, помази их и удахни, мали мој.«

29. 6. 89.

НОВО ЧИСТИЛИШТЕ

Живнеле су улице после великог
Застоја, тргове су испунили
Посивели, дозлабога пресамићени.
Пристигли одасвуд, без престанка
Говоре (укршта се смркнуто братство)
Толико захтевају, ваљда ни сами
Не верују у макар шта. Траже воду,
Разгласне уређаје, помињу децу,
Огњишта, насилнике, извикују
Хлеб и законе. Кључају у истом
Лонцу, испаравају на четрдесет
У хладу, и мршави, кост и кожа,
Сложно одлазе у ново чистилиште.
»Ударило им је сунце у главу«,
Уследио је извештај у вечерњем
Дневнику. »Заболе нас«, узвраћају,
»Одавно смо лањски снег. Јесен се
Надноси, дуга је зима на прагу.«

13. 7. 89.

БЕЗ ОПОРУКЕ

Урадити готово све у једној ноћи,
Сабити муку у јадно, тако згрчено
Тело, одрећи се, одустати од свега,
Чик, нокушај! Изазов је неочекиван,
Сунут из ведре неба, да ли прејак?
Хајде, одоли му! Овако или онако,
Вратићеш се тамо одакле си пошао,
Старији, можда и искуснији, ко зна?
Горчина болести, видна заједљивост,
Тек су прилика да дођеш до ваздуха.
И даље дрхтиш, а како и не би,
Без чврстог си тла под ногама, бунцаш,
Исписујући и пепајући опоруку
Упућену једино крвним сродницима.

22. 10. 89.

БЕШЕ МОЈЕ

Када сам се јутрос оклизнуо и пао
На степеништу, на улазу у зграду,
Помислио сам како је живот кратак,
Да краћи не може бити. Никога нисам
Позвао у помоћ, нисам ни писнуо,
Чувајући оно мало снаге сâм да
Решим на коју ћу страну. Скупио сам
Ноге, руке, леђа, главу, све делове
Које сам затекао на лицу места.
Зар је тако пристигло »беше моје«?
Слушајући како сирена бесомучно
Завија, сетио сам се: изгаврила ми се
Кошчица, рачун ће бити кус а папрен.

28. 11. 89.

СТАРОЗАВЕТНА

Зашто ћутиш, зашто и даље кријеш
Своје лице, када се, мање-више,
Зна, како је и шта је уназад било?
Ослободи се нелагоде, кривице,
Не гапкај у месту. Хајде пусти сврабу
На вољу. Зуцни. Колико је опасно?
Ма не питај после толико логора,
Зачепљених брњица, ако си још жив!
Можда и није моје на равной нози
Да разговарам с Тобом, али шта је
Ту је, из ове се коже не може.
Био горе или доле, огласи се,
Редом именуј бабице, до последње,
Дедер, ублажи плач килавог детета.

21. 2. 90.

МАРТОВСКИ ДНЕВНИК

3. 3. 90.

»Прехладићеш се«, кажеш ми и чаршавом
Који си на брзину дохватила, покриваш
Моје угодно опуштене слабине.
Врти ми се у глави, никако да се
Повратим и на теби дођем к себи;
Лежим да бих одужио чаролију,
Пре но што ћеш малаксала заснати.

4. 3. 90.

Дахнуо сам мало, огрнуо се твојом
Кожом и сео за сто. Ево, пишем,

Дописујем оно што ти синоћ нисам
Шапнуо, затечен бујицом, провалом
Сланкастих, знојем орошених тела,
Кб детенце загрцнут твојим палцем
И богме издашном млечном стазом.

5. 3. 90.

Шта с годинама у које смо зашли,
Реци ми шта с толиким борама,
Седим власима и душама које ишту?
Куда с пртљазима, натовареним
С коца и конопца, када одвећ мргодни
Узјашу јутро и протраће нови дан?
Спавај што дуже, не обазире се
Моју несаницу, знаш да ни она
Није од јуче. Хоће ли се ушуњати
Нервоза и отворити поодавне, живе
Ране и озледе, или ће моја гадна
Болест обавити своје? Чим завршим,
Окупан, обријан, сместићу се уза те,
Занет ватром старом, чачнун крајњим жаром.

ДО ГОЛЕ КОЖЕ

Шта се догодило између два вољупца?
Нагли трзај тела, две-три оштре речи,
Окренута леђа, па ко први пукне.
Замор, засићеност, пун душек до костију
Допирућих задевица, одрадили су
И вечерас своје. Вероватно да они
У овом часу и не знају ко је остао
Крајних рукава, а ко дужник за неко
Свошљивије време? А шта ако су
Унапред одлучили да тек онако,
Уз пиће, у облацима дуванског дима,
Страће и јутро? Ништа. Толико им је
Свеједно што ће се растурити, гладни,
Мрзовољни, покисли до голе коже.

20. 6. 90.

СТАЗА

Симони

Чека те тежак пут из средишта шуме,
Из збега, из јазбине, од малих ногу
Твоје присилне постојбине. И ако си,
После мемле, страха, грча, после свега,
Сва у ритама, ходај опрезно, шуњај се
— Ништа се у граду добро није десило.

Пролеће је двосекло годишње доба,
Душу дало за лаковерне, брзоплете,
А тек за оне којима су преко главе
Саопштења једних те истих сподоба!
Ма у чему прикраћена, ишти гутљај
Млека, кашичицу меда још не помињи.
Бићеш дуго усамљена, из прикрајка
Исмевана, светина је права мука
— Капу доле, заставе на пола кошља.
Усниш ли пречицу, после тринаест зима,
Истрљај се копривом, пошиј чај од дрена,
Одмагли док је стаза запретана, снена.

30. 3. 91.